

Probouzím se do svěžího krávoevského jitra, sluníčko proniká svými paprsky skrz tmavé plátno stanové plachty, po nebi běží pár bělavých beránek a někde u Melounku do toho božského ticha zakvákala žába. Prostě si zase připadám jako v ráji, o to větší je moje zklamání, když o pár okamžiků později zjistím, že tohle všechno byl jen sen. Dívám se přihlouple z okna na bílý koberec, který paní noc venku rozprostřela a přemýšlím, co se mi to vlastně zdálo, že mám tak krásný pocit...

Možná si někdo z Vás říká: „co to zase mele“, ale většině určitě došlo, co jsem to vlastně chtěla napsat. A ten, kdo nerozumí, v létě na Krávoevně určitě pochopí...

Popelka